

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. O., IČO X,**
místo podnikání X,
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Steiningerem,
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. 317/2018-160-SPR/2,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. 317/2018-160-SPR/2, (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí“) jímž bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2018, č. j. 5570/DS/2017, JID 30847/2018/KUUK, tak, že v části výroku týkající se skutkové věty bylo původní znění „*je uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb., jako*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozovatel školicího střediska, neoznámil krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a nepředložil o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.“ změněno na „je uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že jako podnikající fyzická osoba – provozovatel akreditovaného školicího střediska oznámil dne 21. 12. 2017 Krajskému úřadu Ústeckého kraje změnu údaje rozhodného pro udělení výše uvedené akreditace, spočívající v oznámení a předložení dokladů o vyřazení výcvikového vozidla – nákladního přívěsu Schwarzmüller TPA 2/ZJ W09, RZ „X“, ze seznamu výcvikových vozidel zapsaných ve vydaném rozhodnutí o udělení výše uvedené akreditace z důvodu jeho vyřazení z provozu na pozemních komunikacích Magistrátem města Teplice dne 3. 5. 2017 na žádost jeho provozovatele, tj. až 232. den ode dne, kdy k uvedené změně došlo, nikoliv v zákonné lhůtě 15 dnů ode dne, kdy ke změně došlo, jak mu tuto povinnost ukládá ustanovení § 51 odst. 2 zákona 247/2000 Sb.“. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně udělena podle § 56 odst. 4 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“) pokuta ve výši 3 000 Kč. Současně byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“) uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

4. Žalobce namítal, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje v rozporu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“) skutkový popis přestupku, což je dle jeho názoru závažná vada, která sama o sobě měla vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Žalovaný však tuto vadu dle žalobce nepřípustně napravil tím, že výrok změnil tak, že skutkový popis doplnil.
5. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje v rozporu s ustanovením § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona formu zavinění, přestože žalobce je fyzickou osobou, byť podnikající. Dále poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí otázkou zavinění vůbec nezabýval a žalovaný se s absencí vymezení formy zavinění vypořádal zcela nepřiléhavě tak, že uvedl, že odpovědnost za přestupek spáchaný podnikající fyzickou osobou je založena na objektivní odpovědnosti této podnikající fyzické osoby, tedy na rozdíl od rozhodnutí o přestupku fyzické osoby nemusí výroková část rozhodnutí o přestupku podnikající fyzické osoby obsahovat formu zavinění.
6. Dále žalobce namítal, že vytýkaný skutek není přestupkem. Přestože žalobce ztratil možnost se cvičným vozidlem vykonávat výcvik pro účely vstupního školení skupiny „C+E“, má stále k dispozici nákladní skříňový přívěs PANAV 10LP, reg. zn. „X“, registrovaný rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 5. 2016, č. j. 1577/DS/2016, a má tedy právo k užívání výcvikového vozidla nezbytného pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytování výcviku pro skupinu „E“. Žalobce trval na tom, že porušením oznamovací povinnosti podle § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. by bylo neoznámení změny stran jediného výcvikového vozidla nezbytného pro poskytování výcviku, protože to by mělo vliv na udělení a trvání akreditace. Pokud má ovšem provozovatel školicího střediska k dispozici více vozidel téže skupiny, není zánik oprávnění k užívání jednoho z nich skutečností, jejíž neoznámení správnímu úřadu by bylo přestupkem. Účelem § 51 odst. 2 zákona č. 247/2002 Sb. je dle žalobce zajistit, aby nikdo neprovozoval školicí středisko, jestliže k tomu není dostatečně personálně, technicky a jinak vybaven, a nikoli sankcionovat někoho, kdo kritéria stále splňuje.

7. Dále žalobce namítal, že byl sankcionován za to, že nejednal, a to bez jeho zavinění, neboť neměl povědomí o zániku přívěsu, protože nebyl jeho vlastníkem. Skutečnost, že přívěs zanikl, žalobce nezjistil bezprostředně po jeho zániku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný uvedl, že nedostatek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napravil tím, že po důsledném posouzení jednotlivých údajů spisové dokumentace, změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž rozhodoval na základě stávajících podkladů řízení, žádnému z účastníků vedeného řízení nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat a prokazatelně nebylo správní rozhodnutí prvního stupně změněno v neprospěch žalobce. Žalovaný vycházel ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73. v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako vady rozhodnutí v něm vydaného.
9. K námitce, že se správní orgány nezabývaly otázkou zavinění, žalovaný uvedl, že žalobce se porušení zákonné povinnosti dopustil v přímé souvislosti se svým oprávněným podnikáním, tedy jako podnikající fyzická osoba. Přestupkový zákon dle žalovaného nestanovuje povinnost správnímu orgánu posuzovat zavinění podnikající fyzické osoby, neboť podle § 22 přestupkového zákona odpovědnost za přestupek spáchaný podnikající fyzickou osobou je založena na objektivní odpovědnosti, tedy na rozdíl od rozhodnutí o přestupku fyzické osoby nemusí výroková část rozhodnutí o přestupku podnikající fyzické osoby obsahovat formu zavinění. Dle žalovaného v případě objektivní odpovědnosti podnikající fyzické osoby za spáchaný přestupek postačí, pokud protiprávní stav z příčiny jednání nebo nejednání takovéto osoby skutečně nastal, takové jednání je v zákoně za přestupek výslovně označeno a vykazuje naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku.
10. Žalovaný dále zdůraznil, že v případě udělování akreditací k provádění výuky a výcviku v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů je rozhodným údajem každý údaj, který se předkládá k žádosti o její udělení a změny podle § 49 odst. 2 a § 50 zákona č. 247/2000 Sb. Jde tedy i o veškeré údaje o právu k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku zapsaných v seznamu výcvikových vozidel vydané akreditace. Je ponecháno plně na provozovateli školicího střediska, jakým počtem výcvikových vozidel zapsaných v udělené akreditaci výcvik řidičů zajistí, je mu však § 51 odst. 2 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

247/2000 Sb. stanovena povinnost veškeré změny údajů podle § 49 odst. 2 a § 50 zákona č. 247/2000 Sb. (rozhodných pro udělení akreditace) oznámit krajskému úřadu a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.

Replika

11. Žalobce trval na tom, že v daném případě došlo k nepřípustné změně skutku, kterou nelze ani argumentem „uceleného“ správního řízení ve dvou stupních ospravedlnit.
12. Dále zdůraznil, že dle § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona je zdůvodnění formy zavinění obligatorní částí odůvodnění.
13. Dále žalovaný setrval na tom, že oznamovací povinnost se váže pouze k tomu, aby provozovatel autoškoly včas a řádně informoval o okolnostech, které by mohly mít vliv na akreditaci, což však dle žalobce zánik jednoho vozidla ze skupiny více z nich není.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. K námitce žalobce, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k nepřípustné úpravě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud uvádí následující. V § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) je mimo jiné uvedeno, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona je uvedeno, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uveďte i popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
18. Otázkou možnosti změny výroku rozhodnutí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73. V tomto rozsudku je uvedeno: „*Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložením důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně. Za situace, kdy prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu, či zda není na místě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad.*“
19. V daném případě došlo žalobou napadeným rozhodnutím k doplnění výroku o spáchání přestupku o popis jednání, kterým k naplnění skutkové podstaty přestupku ze strany přestupce došlo. Žalovaný v rámci odvolacího řízení zjistil, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, neobsahuje v rozporu s § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona popis skutku, kterým se žalobce přestupku dopustil. Proto přistoupil ke změně výroku postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahovalo popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání v odůvodnění. Ovšem pouze výrok rozhodnutí je závazný a údaje obsažené ve výroku musí vést k jednoznačné identifikaci přestupkového jednání. Proto žalovaný přistoupil k odstranění této vady prvostupňového rozhodnutí.
20. Při posouzení přípustnosti postupu žalovaného při změně výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud z obsahu správního spisu zjistil, že v rámci odvolacího řízení nedošlo ke změně důkazního ani právního stavu věci. Skutek, kterého se žalovaný dopustil, byl v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně popsán a vymezený. Žalobci tak bylo již po obdržení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z odůvodnění tohoto rozhodnutí zcela zřejmé, v jakém jednání bylo správním orgánem spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku, kterým byl shledán vinným. V rámci svého odvolání tedy žalobce mohl plně uplatnit svá práva včetně námitek týkajících se jednání, kterým měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, což žalobce také ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně učinil. Změnou výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou žalovaný provedl žalobou napadeným rozhodnutím, tedy nebyl žalobce nijak krácen ve svém právu na odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Postupem žalovaného došlo k odstranění vady výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak aby odpovídal požadavkům kladeným na výrok rozhodnutí § 93 odst. 1 přestupkového zákona, a to aniž by došlo k jakékoli změně zjištěného skutkového stavu a změně důkazního stavu ve věci. Popis skutku, který je obsažen ve změnovém výroku žalobou napadeného rozhodnutí zcela odpovídá popisu skutku, který byl obsažen v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za této situace dle soudu nedošlo žalobou napadeným rozhodnutím ke změně skutku, jak namítal žalobce. Dle soudu žalovaný správně vyhodnotil, že povaha dané věci připouští změnu výroku prvostupňového rozhodnutí. Předmětnou změnou tedy nedošlo k poškození práv žalobce a soud shledal námitku žalobce nedůvodnou.
22. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahoval v rozporu s § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona vymezení formy zavinění. V ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona je uvedeno, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede i forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
23. Ze systematiky zákona o přestupcích a zejména z názvu hlavy I. části druhé tohoto zákona vyplývá, že tato úprava rozlišuje tři různé subjekty, které se mohou dopustit spáchání přestupku. Přestupku se může dopustit fyzická osoba, právnická osoba a podnikající fyzická osoba. Odpovědnost těchto jednotlivých subjektů za přestupky je upravena samostatně v hlavě II. až IV. části druhé přestupkového zákona. V § 15 odst. 1 přestupkového zákona je uvedeno, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V § 22 odst. 1 přestupkového zákona je pak uvedeno, že podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě. Z uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že v případě fyzické osoby je ke vzniku odpovědnosti za přestupek je nutné zavinění, ovšem v případě podnikající fyzické osoby je odpovědnost za přestupek založena na objektivní odpovědnosti a nezkoumá se subjektivní stránka odpovědnosti za přestupek. Podnikající fyzická osoba odpovídá za přestupek bez ohledu na zavinění.
24. Právní úpravě obsažené ve výše citovaných ustanoveních § 15 odst. 1 a 22 odst. 1 přestupkového zákona odpovídá i úprava obsažená v § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, kde je jako podstatná náležitost výroku uvedena i forma zavinění, ovšem pouze v případě obviněného, který je fyzickou osobou. Toto ustanovení je nutno vykládat v souvislosti s celou systematikou přestupkového zákona tak, že není možné pod pojem „fyzická osoba“ zahrnovat i podnikající fyzickou osobu. Nutnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění pachatele se tak vztahuje výlučně na případy, kdy je obviněným fyzická osoba. V případech podnikajících fyzických osob je odpovědnost postavena na objektivní odpovědnosti a zavinění se nezjišťuje a tedy nemůže ani být součástí výroku rozhodnutí.
25. V daném případě je žalobci kladeno za vinu, že jako podnikající fyzická osoba – provozovatel akreditovaného školicího střediska oznámil dne 21. 12. 2017 Krajskému úřadu Ústeckého kraje změnu údaje rozhodného pro udělení výše uvedené akreditace, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spočívající v oznámení a předložení dokladů o vyřazení výcvikového vozidla – nákladního přívěsu Schwarzmüller TPA 2/ZJ W09, RZ „X“, ze seznamu výcvikových vozidel zapsaných ve vydaném rozhodnutí o udělení výše uvedené akreditace z důvodu jeho vyřazení z provozu na pozemních komunikacích Magistrátem města Teplice dne 3. 5. 2017 na žádost jeho provozovatele, tj. až 232. den ode dne, kdy k uvedené změně došlo, nikoliv v zákonné lhůtě 15 dnů ode dne, kdy ke změně došlo, jak mu tuto povinnost ukládá ustanovení § 51 odst. 2 zákona 247/2000 Sb. Je tedy dle soudu nepochybné, že k naplnění znaků přestupku, který byl předmětem daného řízení, došlo při podnikání žalobce nebo v přímé souvislosti s ním a žalobce svým jednáním porušil právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě. Na žalobce je tedy nutné v předmětném přestupkovém řízení pohlížet jako na podnikající fyzickou osobu ve smyslu § 22 odst. 1 přestupkového zákona, kterou stíhá objektivní odpovědnost za přestupky.

26. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s právní úpravou, pokud v daném případě do výroku rozhodnutí o přestupku žalobce nezahrnuly údaj o formě zavinění. I tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.
27. Žalobce dále namítal, že byl sankcionován za nejednání zcela bez svého zavinění, neboť mu bylo kladeno za vinu opožděné oznámení o skutečnosti, o níž neměl povědomí bezprostředně poté, co nastala. K této námitce soud uvádí, že velice úzce souvisí s výše vypořádanou námitkou týkající se odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupky. Žalobce v daném případě jako podnikající fyzickou osobou stíhá objektivní odpovědnost za spáchání přestupku a zavinění se vůbec nezjišťuje. Dle § 23 odst. 1 přestupkového zákona se na odpovědnost podnikající osoby za přestupkem použije mimo jiné obdobně ustanovení § 21 přestupkového zákona. V § 21 odst. 1 přestupkového zákona je uvedeno, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Jedná se o tzv. liberační důvody v případě objektivní odpovědnosti za přestupky. Žalobce však existenci žádných takovýchto liberačních důvodů netvrdil a z obsahu správního spisu ani jejich existence nevyplývala. Nezbyvá tedy než konstatovat, že zavinění žalobce nebylo nutné v předmětném řízení zjišťovat a skutečnost, že neměl povědomí o rozhodné skutečnosti bezprostředně poté, co nastala, nemá pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek v předmětném řízení žádný význam. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
28. Dále žalobce namítal, že jednání, kterého se dopustil, nemohlo být přestupkem, neboť měl k dispozici další registrovaný nákladní skříňový přívěs a mohl poskytovat výcvik pro řídicí oprávnění skupiny „E“. Trval na tom, že neoznámení změny týkající se jednoho z několika vozidel nezbytných pro poskytování výcviku nemohlo mít vliv na udělení akreditace.
29. Dle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb. je provozovatel školicího střediska povinen po celou dobu provozování své činnosti mít právo k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku a mít tato vozidla po celou dobu k dispozici. Dle § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. je provozovatel školicího střediska povinen oznámit krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo. Dle § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. se podnikající fyzická osoba jako provozovatel školicího střediska dopustí přestupku
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tím, že v rozporu s § 51 neoznámí krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace k provozování výuky a výcviku a nepředloží o nich doklady. Dle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 247/2000 Sb. krajský úřad udělí žadateli akreditaci k provozování výcviku na základě písemné žádosti, prokáže-li, že mimo jiné splňuje další požadavky podle tohoto zákona. Dle § 50 odst. 1 písm. d) zákona 247/2000 Sb., žadatel o udělení akreditace k provozování výuky a výcviku musí mít mimo jiné právo k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku.

30. Z obsahu právní úpravy jednoznačně vyplývá, jak uvedl i žalobce ve své žalobě, že účelem ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. je zajistit, aby nikdo neprovozoval školicí středisko, jestliže k tomu není dostatečně personálně, technicky a jinak vybaven, resp. pokud tato kritéria přestal splňovat a správní orgán není s to další plnění stanovených kritérií zjistit sám. Při udělování akreditace k provozování výcviku jsou posuzovány komplexně veškeré skutečnosti, které jsou uvedeny v § 50 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., a to i s přihlédnutím k posouzení otázky, zda s vybavením (personálním, prostorovým či technickým) uvedeným v žádosti o akreditaci je žadatel způsobilý provádět řádně výcvik, o jehož akreditaci žádá. Dle soudu změny v technickém vybavení provozovatele školicího střediska týkající se vozidel, kterými je výcvik prováděn jednoznačně mohou mít vliv na posouzení otázky, zda je provozovatel způsobilý nadále řádně provozovat školicí středisko v souladu s udělenou akreditací. V žádném případě nemůže spočívat na úvaze provozovatele školicího střediska skutečnost, zda určitá změna týkající skutečností, které musí při udělení akreditace prokazovat, je z hlediska udělené akreditace podstatná či nikoli. Ze systematiky předmětné právní úpravy jednoznačně vyplývá, že všechny změny týkající skutečností, které musí žadatel o akreditaci v rámci své žádosti prokázat, je nutno považovat za změny údajů rozhodných pro udělení akreditace. Je pak na příslušném správním orgánu, aby posoudil, zda ohlášená změna může mít vliv na další trvání udělené akreditace či nikoli.
31. S ohledem na výše uvedené tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neoznámením skutečnosti, že zaniklo jedno z vozidel, kterým měl být prováděn výcvik, v zákonem stanovené lhůtě, porušil povinnost zakotvenou v § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. a dopustil se tak jako podnikající fyzická osoba přestupku dle § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb.
32. I tuto poslední námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
33. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a soud z obsahu spisu nezjistil, že by žalovanému vznikly nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.